

OPONENTSKÝ POSUDEK NA DIPLOMOVOU PRÁCI

Autorka práce: Jovana Djuric

Název práce: Crime and turbofolk as a cover to autocracy? Nationalism in Serbia at the end of the 20th century.

Oponent: doc. Marek Jakoubek

Hned zkraje musím uvést, že práci Jovany Djuric považuji za velmi zdařilou, a že nebude-li záhy její centrální partie vydána jako separátní studie, bude to velká škoda a chyba.

Práce se zabývá specifickým fenoménem *turbofolku*, který je u nás spíše neznám (k tomu viz níže v „drobných poznámkách“). Práce je tedy přínosná už jen tím, že daný fenomén velice zdařile představuje. Bylo by však vůči práci J. Djuric značně nefér vytknout daný moment – tedy (popisné) představení uvedeného fenoménu – jako její těžiště. Autorka totiž rozhodně jen nepopisuje. Naopak – její práce je bezmála vzorová v tom, že si na začátku jasně vytkne výzkumnou hypotézu (zde, obecně řečeno, nakolik je možné dávat genezi turbofolku do spojitosti se srbským politicko-společenským režimem devadesátých let minulého století), představí metodologické postupy, za jejichž využití uvedenou hypotézu prověří (zde rozhovory se dvěma generačně odlišnými skupinami respondentů + interview s protagonisty žánru) a následně to, co uvedla, provede. Její východisko je přitom rovnou kritické, neboť její hypotéza mj. (explicitně) podrobuje kritice obecně vžitý názor na turbofolk, jeho vznik a podstatu.

Nebudu se zde zabývat rekapitulací obsahu práce, vzhledem k jejímu hodnocení by to bylo zbytečné. Závěrem pouze uvedu, že práce je psána v angličtině, což je sice na jedné straně nejspíše dáno tím, že autorka není rodilým mluvčím češtiny, na stranu druhou je úroveň angličtiny taková, že pochvalnou zmínku si tato okolnost bezesporu zaslouží.

Drobné poznámky:

- Jak uvedeno, fenomén turbofolku je u nás spíše neznámý. Působí tak trochu jako paradox, že jeden z mála textů k dané tematice, která u nás (v překladu) vyšla – studii M. Cvitanoviće „Re/konstrukce balkánských identit se zaměřením na populární hudbu“, a to v časopise *Jornal of Culture* (JOC, vol. 7, No. 2, 2018: 55-62), vydávaném Ústavem etnologie (!), autorka nezmiňuje; (pod svícem je tma).
- Sice mne těší, že autorka četla Eriksenovu „Etnicitu a nacionalismus“ v našem překladu, pokud ale práci píše anglicky, nedává moc smysl překládat český překlad do angličtiny (sic!); v daném případě by se mělo jednoznačně čerpat z anglického originálu.

- Autorka sice opakovaně zmiňuje, že turbofolk byl (a protože žila v Bělehradě, tak nemohl nebýt) součástí také jejího života, nicméně mám za to (je to ovšem spíše k diskusi), že uvedená okolnost nebyla vytěžena tak, jak by bývala být mohla (to nemá být kritika, ale spíše potenciální podnět pro příště).
- Jistě je dobré, doprovodit text o turbofolku fotografiemi. Smysl takového počínu nesporně vychází z teze: „Jednou vidět lepší než stokrát slyšet“. Proto ale musí být na odpovídajících fotografiích něco vidět, jinak to nemá smysl. Úroveň některých fotografií je ovšem tak špatná, že jejich použití je přinejmenším sporné.

Summa summarum: práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou *výborně*.

V Rudné u Prahy

24. 5. 2019

Marek Jakoubek